

Славутич – символ безмежності часу. Своєю появою він зв'язав вікову традицію людей – завжди об'єднуватись у біді. І назаважди він залишиться не знаком Чорнобильської біді, а символом мужності, символом єднання і дружби народів. Славутич – це приклад того, що люди можуть зробити, коли їх об'єднує впевненість у завтрашньому дні.

Напевне, у кожного міста, як і в людини, своя доля. Доля ж мого рідного міста – особлива. Тірко це усвідомлювати, але ж, коли б не ота жахлива квітнева ніч 1986-го не було б сьогодні на карті мого Славутича. Я хочу Вам розповісти про Славутич – місто, відоме в усьому світі, але по-справжньому його поки що знають мало. Воно збудоване після Чорнобильської катастрофи представниками восьми держав колишнього Радянського Союзу, своєю архітектурою, своїм виглядом і складом воно ще тоді сягнуло в ХХІ століття.

Ми з Вами на головній площі міста, що має назву Центральна. Штут проходять усі суспільно-художні заходи: загальноміські свята, концерти, фестивалі, День пам'яті Чорнобильської трагедії.

Людина не може жити без мрії, без надії. Ось так і місто. Із сьогоднішнього воно дивиться у завтрашнє через справи, через мрії і сподівання всіх мешканців. Нам випала щаслива можливість – жити на межі двох тисячоліть. І я вірю, що в історії нашої країни, і в історії нашого міста всі зміни відбуватимуться тільки на краще. І заради цього потрібно жити, вчитися, працювати.

2000

274

-
-
-
-

, 41 .

, 41 .

2003

... :« ... ?» ... :

! ... 13

... « », ...

_____ ;

1. ?
2. ?
3. ?
4. ?
5. ?

5. ... !!!

« _____ »

1. ... !
2. ... « »... !
3. ... (). « »
5. ...

1. ... !
2. ...
3. ...
4. ...
5. ... (....))

_____ »

1. ... 3 !!!
2. ... !!!
3. ... !
4. ...

_____ 5-

1. ... !
2. ...
3. ...
4. ... !
5. ...)))

1. ... « »
 3. ... « »
- ... ?
- !

Ріпич М. 43 гр.
Усі уявляють собі майбутні три вечори, які будуть наповнювати нічне осіннє небо музикою, вогнями, феєрверками. Нас чекають різні розваги, а особливо дискотека. Всі сподіваються, що з кожним роком ЗОся буде дорослішати і

кращати!

Баллон С. 43 гр.

Як ж чудова була ЗОся минулого року! Але все ж хочеться, щоб на таких святах було більше „живої музики“.

Бахмачук Л. 43 гр.

Можливо, ЗОсю у майбутньому будуть проводити тоді, коли дерева справді зробляться золотими.

Кальчева Н. 43 гр

Діти та дорослі, що беруть участь у фестивалі, вражають своїми талантами... Коли спостерігаєш за виступаючими, радієш за їхні таланти, з'являється гордість за рідне містечко!

Три дні проходять швидко, як сон. Під час фестивалю, всі радіють, пробачають одне одному всі образи, знаходять нових знайомих...

Рябченко О. 43 гр.

ЗОся – це три дні духовного відпочинку. Це шматочок безтурботного літа серед сірих шкільних буднів. Дякуємо організаторам цього фестивалю за „свято душі“!!!

Білоус Д. 43 гр.

Я ніколи не святкую свято ЗОСі, оскільки не розумію її суті. Не бачу в цьому святі нічого яскравого чи незабутнього. Все як завжди: багато молоді у нетверезому стані, будь-якого віку і статі.

Андрійчук М. 43 гр.

Це ще один привід попсувати своє здоров'я. Молодь в основному на це свято іде й напивається! Святом це можна назвати лише для алкоголіків і тютюнових компаній, які з таких свят отримують прибутки. Також це свято для міліції: адже „порядні“ міліціонери, „підпіраючи“ непорядну молодь, можуть заробити чимало грошей на хабарах від нещасних батьків!

Скрипка А. 43 гр.

Коли я був ще маленьким хлопчиком і навчався в початковій школі, я дуже любив ЗОсю. Мені подобалась гарна сцена, на якій виступали талановиті артисти... Але з часом все змінюється. Ростуть діти, стають іншими їхні інтереси. Так сталося і зі мною. Зараз мені просто не цікаво стояти на Центральній площі... Для всіх це свято, щоб напиться.

Порцева А. 43 гр.

На жаль, нинішні свята в нашому місті не такі яскраві, як в минулому, проте це не заважає приємно розважатися!

Лисичка і Вовчик

Лисиця й Вовчик шмат м'яса
Зуміли роздобути.
Ща як те м'ясо поділіть?
Ніяк їм не збагнути.
- Хто всю роботу поробив?
Лисичка запитала.
- Звичайно, я! – промовив Вовк.
– Ні, я! – Фуда сказала.
Ща суперечка нелегка
Шлягнулася довгенько.
Аж де-не-де узявся Кіт
Й м'ясе забрав тихенько.
Лисиці Вовчик щось кричить,
Й вона не замовкає.
Коли жоговтались вони,
Глядь: здобичі немає,
Отож, не бийтєсь, не сварітьєсь
Зробили разом – поділітьєсь.

Інна Сироватка, 41 група

Жаба і Черв'як

Сонечко сяяло, пташка співала,
У березі жаба товста спочивала.
Ща так розлінилась, що годі ї
казати,
А треба ще їжу собі відшукати.
Аж гульк! – черв'ячок проповзає
маленький.
І крикнула жаба: „Постій,
дорогенький!
Щақ хочу я їсти, не будь ти
байдужим,
До мене підлізь, я схоплю тебе,
друже!”
Черв'як той на жабу товсту позирає:
Лежить нерухомо, неначе вмирає.
„Послухай, товста і розніжена жабо!
Щоб їсти – працюй, не лінуйся,
нахабо!”
Й подумала жаба, стрибнувши в
болото:
„Напевну, чекає на мене робота!”

Анна Баллон, 31 група

Туляка і Ворон

Жив собі один собака,
Прозивався він Туляка.
Й був сусід у нього Ворон,
Багатючий, як барон.
Мав Ворон погану вдачу:
Наче кіт, він був ледачий.
Цілий день лежав у ліжку,
Не працюючи нітрішки.
Поки він там «розслаблявся»,
Пес Туляка піднімався.
Вже поснідав, вже і вмився,
Нашвидку причепурився.
Має вдосталь він роботи
І в кошарі, й на городі.
А Ворон з нього регоче,
Працювати ніяк не хоче.
Щақ минали дні за днями.
Не пізнає собака з роками.
Подивітьєсь на Ворона:
Вже не схожий на барона.
Все життя не працював
І багатство прогуляв.
Побираєтьєсь в собаці -
Працьовитого Туляки.

Шақ трапляється, на жаль.
 Шо ж у байці є мораль:
 Кожен хоче жити добре,
 Кожен любить погулять.
 Ша, щоб хліб і масло їсти,
 Треба добре працювати.

Олександр Парнавська, 41 група

Дружок

Був собі один собака
 Не простий, а задавақа
 У господаря він жив,
 Мав усе, що лиш хотів
 По двору ходив, пишався
 Із собаками не знався.
 Всі Дружкові догоджали.
 Дуже смачно годували
 Все було в того Дружка.
 Ша натура вже така:
 Хоче він ще кращий дім
 І ще краще жити в нім!

І, зірвавши ланцюжок,
 Втік світ за очі Дружок,
 Довго – довго він бродив,
 Зголоднів дуже, змарнів.
 Де б не був, його штовхали,
 Ображали, проганяли.
 Вже як вийшов він із дому,
 Не потрібним став нікому.
 Промайнуло днів багато,
 Не знайшов нової хати.
 Не здійснилися бажання,
 Лиш прийшло розчарування.
 Відтепер запам'ятай:
 Ши дурниці не бажай
 І завжди цінуй, що маєш,
 Не шукай, чого не знаєш.

Петяна Мазур, 41 група

Три лисиці

Три Лисиці, три сестриці,
 Яқсь курку вкрали

В лісі темному густому
 Разом обпатрали.
 Ша не знають, що робити:
 Як їм курку поділити.
 Вже вони і так, і сяк,
 Ша не ділиться ніяк.
 Сперечались і сварились,
 Шақ, що мало не побились.
 Треба трохи відпочити,
 Щоб ту курку поділити.
 Полягали та й заснули
 І нічого не почули.
 Тільки сталося справжнє лихо:
 Хтось поцупив курку тихо.
 Не наїлися, на жаль.
 В байці є така мораль:
 Не сваритись, дружнo жити,
 Здобич порівну ділити.

Олена Лук'яшқ, 44 група

:

... , , ... — .. , , , ...
 ... ? 6
 , ... , , ... , - ...
 , ... :
 , ? , ... ;
 ... , , ... ,
 ... , ... ,
 ... , - ? , ,
 - , , ... : ?...
 ? : 7 , ? : „
 !”... ?
 ... ? , ... ?
 „ ” .. ”.
 , „ ” ... ,
 „ ” , ...
 ... , ...

Галина щойно повернулася з базару. «Шяжкі, сестро, заробітки», - подумала вона. Шітьки де ж подітись? Мушиш. Донька чекає на первістка, «придане» онуку чи внучці готувати треба. Одна радість: за вікном пахне яблуневим цвітом, буяє в усій красі травень. Пригадалось як виходила заміж за Василя. Поді теж цвіли яблуні. Господи! Коли ж це було...

Задзвонив телефон.

- Мамо, приїжджай додому. Шато в онколікарні, - схвильовано, скрізь сльози, говорила Майя. - Я сама не справлюсь.

Заспокоїла доньку - і почала збиратися в дорогу. Для чого? Ні, не Василя їй було жаль. Розуміла, що Майї потрібна допомога (такі вже в декретній відпустці), і до лікарні їздити не близький світ. А їздитиме ж. Бо в батька вона одна.

Донька зустріла на вокзалі.

- Лікарі пропонують операцію. А чи витримає він її?

Ще й тоді це мало торкнуло серце Галини. Пригадувати щось з минулого життя з колишнім вона не хотіла. Ша, власне, не було чого. Горілка, сварки, постійні непорозуміння. Доходило навіть до бійки... Дев'ять років промучилась з ним, а тоді покинула. Вийшла з села, вийшла заміж.

Лікар нічого втішного не сказав. Навпаки. Його правда боляче зачепила за живе Галину:

- Він може померти під час операції. Серце слабе. А вам що? Ви ж давно розлучені, - і не глянувши у її бік зайшов у палату.

Давно розлучені... Чого ж тепер десь у серці затеплилося почуття, яке зараз вона пояснити не могла? Може, кохання? А може, просто жаль?

Обличчя Василя змучене, худе, знекровлене й бліде, аж до кольору лікарняного простирадла, засвітилось, коли до палати зайшла Галина.

- Привіт, прощатись приїхала чи виходжувати? - спитав колишній чоловік.

- На ноги ставити, Василю, на ноги, - присіла біля нього на ліжку.

Кожного дня їздила до нього. І їсти возила, і білизну чисту, і газети, бо любив читати. І за операцію заплатила.

- Шож скільки грошей у тебе на мене йде, Галю? Для чого це тобі? Однаково я жити довго не буду, - говорив так, а в очах жеверіла надія.

Забрала Василя з лікарні через кілька тижнів. Важко було їй повертатися у свекрушину хату, з якої двадцять один рік тому з маленькою донечкою тікала. Ша життя є життя. Заходила господарювати, наводити лад в холостяцькій оселі.

- Галинко, - промовив він, - я все зрозумів. Прости мені за все, образив я тебе дуже, але... може, зійдемося знову?

А з дому кожного дня телефонував чоловік:

- Як ти там? Коли вже додому повернешся, любя? Як здоров'я Василя? - цікавився.

Коли додому? Хіба вона могла знати? Хіба могла залишити його отак, напризволяще, саме в таку хвилину?

Він помер на початку осені. Після прохолодних дощових днів той день видався погожий і сонячний.

Поховала Галина свого Василя і почала збиратися в дорогу.

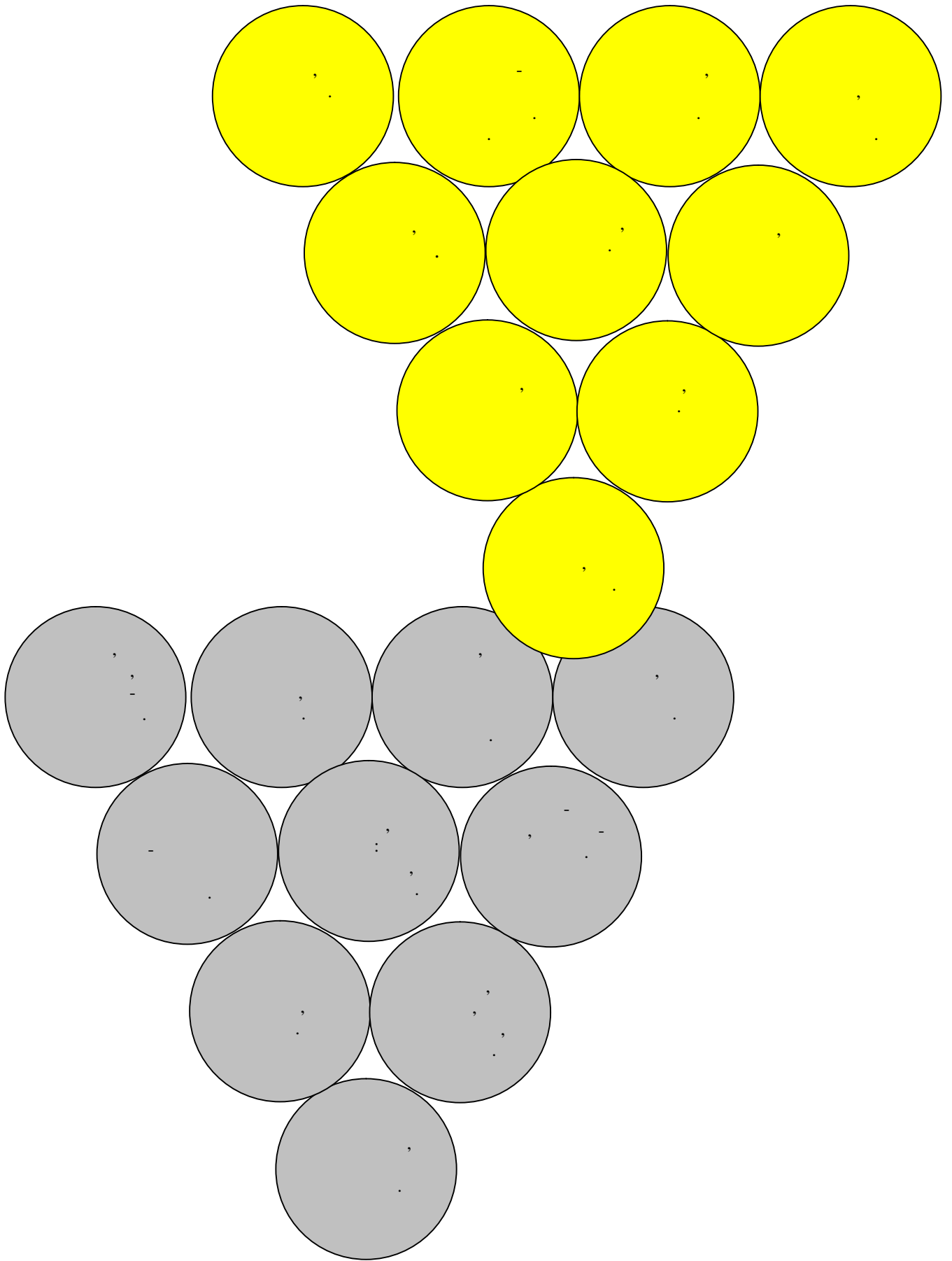
- Мамо, як же ти тепер житимеш із Миқолою Андрійовичем? - спитала донька.

- Мушу, дитино моя, мушу. Коли втрачаєш кохану людину - вже все одно з ким жити.

?

?

, , .
 . , , .
 , , , , , .
 - . :” —
 . —
 — ’ , ,
 .”
 , ! , ,
 , .
 —
 — . :”
 ?” — , , .
 — , , .
 , , , .
 — .
 , , , , .
 :” . :”
 — , , . — ,
 . , , , . :” ,
 , , , . :” , ,
 , , .
 ! , , ?
 , , ? ,
 ? — — , ,
 — ! — , ,

▶ . - :

▶ . ; ,

▶ ; , . ,

▶ . , . 3 .

▶ . , « » - .

▶ . ;

▶ . , , , , , , , , .

▶ . « » : , , , , , .

▶ . ;

▶ . ; : .

▶ 90 (!) ; , - ,

▶ . ;

▶ ; , .

▶ - - .

▶ « » py ; .

▶ . - . ;

▶ . , , , .

” . , , !” ().

” , - ” (.-).

” - ” (.).

” ?” (.)

” , ” (.).

” , ” (’).

” ” (’). :

” , , ” ().

” , ” (). ,

” , : « ?»

« ?» (). :

” , : ” (’).

” , , ” ().

” , , ” (.).

” , ” ().

” - , , : ” (.).

” , , ” (.).

” , , ” (.).

” - ” (.). ,

” ” (.). , ,

” - . , ” (.).

” , ” (.).

